

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117952272/facsimile.pdf (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Han stirrede op paa Loftets Krypthvalv, som ventede han der at finde det Hul, hvorfra den kunde være styrtet ned til ham — langt ned gennem Mur og Gulv fra selve Gros Haand. Thi højt deroppe maatte hun være som Borgens evigt brændende Lampe, hvorfra Rosen var dryppet som blodig Ild til ham.

Derefter kastede Sølv sig ned over Stengulvet for paany at finde de lette Spor, han havde troet at skimte i Mørket. Men der var intet mere at se, de aandeagtige Spor var stegne op i Soldisen, og det hjalp ikke, at han atter lukkede Gluggen og knælende gav sig til at søge: Der kom ingen Fodspor til Syne.

Den Dag gik Sølv om paa sit Kældergulv som paa den blødeste Skovbund. Thi Lykken var kommen til ham. Rosen kunde ikke af sig selv være skudt op af de haarde Sten, den maatte være lagt i hans Fængsel af en beskyttende Aand, og ingen andre kunde beskytte Sølv end hun, hvem han anede usynlig under samme Tag, og op mod hvis Fod han sendte sine sitrende Ønsker lig de blinde Ranker, der drevne af en sejrrig Følsomhed Dag for Dag hælder sig en umærkelig Linie mod det faste Gitter, til de endelig snor sig derom.

Nu havde Sølv fundet Støtte for alle sin Længsels fine Fimretraade, og de greb til og